Picu Pătruţ şi transpunerea textului sacru în formă miniaturală şi poetică

Ioana-Tatiana CIOCAN

L'essai suivant présente une personnalité complexe du XIXè siècle, poète populaire, miniaturiste, sacristain: Picu Pătruț de Sălištea Sibiului. Paysan autodidacte, il a réussi, d'une manière personelle, à transposer le texte sacré en forme miniaturelle et poetique. Son oeuvre doit être connue, parce que ses miniatures, ses poèmes, ses chansons ou ses drames religieux démontrent la synthèse du génie populaire roumain.

Motto: „Crîsnicul acesta din Săliştea Sibiului a ieşit în lumea artei din matca largă, generoasă, a unui subconştient colectiv bătrîn de cînd lumea. De aceea îl putem asemui oricărui înaintaş, ştiut ori anonim, de aceea regăsim în arta lui reperele unei durate de veacuri, permanențele de statut ontic şi spiritual al unui popor vechi, cu o creativitate turnată în tipare inconfundabile, imprimînd o unitate de netăgăduit la nivelul imaginii".
(Zoe Dumitrescu Buşulenga)

În lucrarea de faţă mi-am oprit atenţia asupra operei literare şi picturale a lui Picu Procopie Pătruţ, poet popular şi miniaturist (1818-1872), „aprinzător de candele" (crîsnic) la Biserica Mare din Sălişte, cel care a reuşit să transpună, fără o cultură deosebită, fără studii de specialitate, textele religioase într-o manieră inedită, îmbinînd imaginea cu scrierea, executînd miniaturi de o reală valoare şi poezii pline de lirism şi dăruire.

Oprea (Picu) Procopie Pătruţ se naşte în Săliştea Sibiului, „mărgăritarul românesc al Ardealului", după cum o numea Nicolae Iorga. Trăieşte aici aproximativ întreaga viaţă (nu se cunosc decît vreo cîteva dăţi în care a părăsit Săliştea, una dintre ele fiind perioada în care a mers la Schitul Cheia, unde se călugăreşte sub numele de Procopie). Face primele clase în satul natal şi, crescînd, nu este trimis în transhumanţă, cum era obiceiul, din cauza sănătăţii sale firave. Se angajează pe postul de crîsnic al Bisericii Mari din Sălişte, slujbă pe care o va îndeplini pînă la moartea sa în 1872.

Picu (Procopie) Pătruţ a fost un iubitor al culturii, în general, şi al lecturii, al cărţilor, în special. Biblioteca sa însuma aproximativ două sute de volume, un

BDD-A123 © 2011 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)

număr rar întîlnit în acea perioadă mai ales în mediul rural. De la toate Bibliile apărute pînă atunci, la literatura hagiografică şi pînă la operele laice, cărțile îşi găseau loc în viața acestui țăran autodidact. Bibliile pe care le-a avut au fost însemnate şi ilustrate de el, cu o multitudine de miniaturi: „asemenea unui bibliofil pasionat, Picu Pătruț deținea toate Bibliile româneşti apărute pînă atunci, citite, adnotate şi ilustrate de propria sa mînă, inclusiv Biblia de la Petersburg din 1819, completată cu 400 de pagini manuscrise, reproducînd prefețele celorlalte Biblii, precum şi cu 139 ilustrații"(Onisifor Ghibu, 1940: 13).

Opera sa reliefează o conexiune a literarului şi picturalului, cuprinzînd *viersuri originale* – creații personale, reproduceri ale cărților cunoscute în acea perioadă, miniaturi pe care le-a realizat pentru împodobirea atît a cărților sfinte, dar şi a celor laice. În cea mai cunoscută şi amplă lucrare a sa păstrată pînă acum, *Stihos adecă Viers*[1] (prescurtată *SAV*), care cuprinde trei părți principale şi 1400 de pagini, identificăm un poet şi miniaturist înzestrat. Acest *Anton Pann al Ardealului*, cum inspirat l-a numit Nicolae Cartojan, „a făcut să vibreze deopotrivă, într-un sincretism al producerii, semnul lingvistic cu cel sonor şi iconic, respectiv Cuvîntul –logos cu muzica şi zugrăvirea *de subțire*, miniatura"(Ioan Mariş, 2003: 79).

Transpunerea textului sacru în formă miniaturală

Ilustrînd un *dialog al artelor*, Picu Pătruț realizează o serie de miniaturi reprezentînd fragmente sau momente biblice importante şi întărind afirmația lui Mircea Eliade: „Simbolul, mitul, imaginea aparțin substanței vieții dumnezeieşti" (Eliade, 1994:75).

Miniaturistul a înțeles că vizualul are întîietate față de verbal, mai ales într-o perioadă în care nu toți cunoşteau carte, nu ştiau să citească sau să scrie. Prin reprezentă-rile sale, a deschis o poartă spre cunoaşterea textului biblic, şi nu numai, oferind posibili-tatea înțelegerii scriptice prin imagine şi prin privire: „Înzestrînd textele cu podoaba fru-museții grafice şi picturale – a unei frumuseți din el izvodită într-aşa fel încît să fie înțeleasă de toți şi să cînte în sufletul fiecăruia – el a sporit puterea de comunicare a tex-telor, îndemnîndu-i pe mulți să-şi dorească manuscrise şi cărți asemănătoare, aşa cum s-a şi întîmplat" (Vasile Drăguț, 1985: 31-32). Astfel, imaginea se poate dovedi mai puternică decît ideile şi cuvintele atunci cînd vehiculează unul sau mai multe simboluri care concentrează în mod firesc şi la cel mai înalt grad sensibilul şi sensul. Ceea ce exprimă omul şi transformă plastic poate să joace rolul unui catharsis, unei eliberări parțiale de

[1] Cele trei volume care fac parte din *Stihos adecă Viers* se intitulează: *Stihos adecă Viers, la toate praznicele Domnului nostru Is. Hs. Şi ale pururea Fecioarei Mariei şi ale sfinților celor mai însămnați de maica Beserică. Acum de curînd scoase de mine jos numitul şi de mai mulți dascăli ai Beserecii răsăritului. 1842, Sălişte, 28 Decemvrie. Picu Pătruț Crîznic* (1000 de pagini); *Stihos adecă Viers, la toate Duminecile Treodului şi în zilele cele cu prăznuire care cuprinde Treodul. Acum de curînd scoase de mine mai jos numitul, şi de mai mulți dascăli ai Besericii răsăritului izvodite. 1844, Sălişte, 11 Avgust* (198 de pagini) şi *Stihos adecă Viers, la toate Duminecile Penticostarului şi în zilele cele cu praznice care cuprinde Penticostarul. Acum de curînd scoase de mine mai jos numitul, şi de mai mulți Dascăli ai Besericii răsăritului izvodite. Sălişte, 29 Noiemvrie. Picu Pătruț, decît toți mai păcătosul, 1844* (202 pagini).

BDD-A123 © 2011 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)

demonii lăuntrici, dar ceea ce provine prin vedere în el pătrunde în adîncul fiinţei şi influenţează în mod direct viaţa spirituală.

O înţelegere profundă a scrierilor biblice a dat naştere acestor miniaturi deosebite, care impresionează prin finețea artistică şi tehnica specială, susţinută de o bună cunoaştere a compoziţiei picturii religioase şi a iconografiei ortodoxe. „Într-o imagine sacră, elementele materiale regăsesc o armonie spirituală care se pierduse de la căderea lumii întregi odată cu Adam (...). Opera de artă trebuie să fie în mod autentic duhovnicească, cu adevărat tradiţională şi vie din punct de vedere artistic (...). Fără aceste calităţi fundamentale, opera de artă religioasă rămîne moartă spiritual" (Michel Albin, 1963: 252, apud Quenot, 1999: 17).

Miniaturile, pentru Picu Pătruţ, nu au însemnat doar simple desene. Reprezentările trebuiau să se găsească într-o comuniune cu întregul ansamblu, importantă era o alegere potrivită a spaţiului, o încadrare aproape perfectă, pentru ca privirea să realizeze conexiunea cu scrierea. O carte frumoasă reliefa, pentru el, deopotrivă conţinutul, dar şi forma, care nu puteau fi despărţite: „cu un bun simţ neşovăielnic, el a înţeles că o carte frumoasă trebuie să însemne, înainte de orice, o lucrare bine compusă, oglinda paginii trebuind să se afle întotdeauna într-un raport armonic cu albitura marginală, iar mărimea caracterelor şi lărgimea coloanelor trebuie să fie judicios corelate cu dimensiunile paginii" (Vasile Drăguţ, 1985: 23).

O primă etapă în realizarea miniaturilor a fost ornamentarea literelor, în special a iniţialelor din cărţile pe care le transcria, care oferea un anumit nivel de frumusețe, dar şi o mai bună înţelegere a textului de către cititor, îndrumat astfel în lectură (urmînd această direcţie, a ajuns chiar să îşi confecţioneze tipare de mînă pentru fiecare iniţială).

Miniaturile lui Picu Pătruţ depăşesc tradiţia artei miniaturale[2] de pînă atunci şi denotă creativitatea populară: „mai mult sau mai puţin naivă care a atins prin el cea mai înaltă cotă din istoria unei deveniri specifice" (Zoe Dumitrescu Buşulenga, în Picu Pătruţ, 1985: 8).

Picu Pătruţ se simte cel mai bine atunci cînd îşi concepe compoziţiile desfăşurate în natură, într-un cadru larg. Este imaginea unei naturii preluate din mediul care-l înconjura. Spaţiul ondulat deal-vale, reprezentativ pentru cultura românească, este reliefat predominant în aceste miniaturi. Dealurile sălişteneşti, colinele, arborii specifici zonei sînt preferaţi de miniaturist, el dîndu-i textului biblic o atmosferă pitorească, o notă autentică, chiar populară. Adesea, în scenele sale, Picu Pătruţ alege ca personajele reprezentate să fie asemănătoare păstorilor din zona în care trăia, îmbrăcate în port popular sau avînd pe cap căciuli specifice Mărginimii Sibiului. Nota personală a autorului provine tocmai de aici, din acest farmec anume, această iubire faţă tradiţie şi credinţă totodată: „Poet al unor ilustraţii pline de farmecul exprimării naive, profund pătruns de spiritul artistic local, Picu Pătruţ creează imagini cu personaje şi peisaje distribuite cu ştiinţa şi

[2] Pentru o prezentare a artei miniaturale româneşti, a se vedea Gheorghe Popescu-Vîlcea, *Miniaturi româneşti. Miniatura şi ornamentul manuscriselor româneşti*, Bucureşti, Editura Meridiane, 1998.

BDD-A123 © 2011 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)

sensibilitatea simetriei, a ordinii şi ritmurilor, iar prezenţa unor elemente specifice ambianţei regionale este destul de sugestivă" (Gheorghe Popescu-Vîlcea, 1998: 72).

În redarea spaţiilor închise sau a celor urbane, elementele sînt preluate pe filiera altor picturi creştine sau de pe frescele bisericilor din împrejurimi. „În ilustrarea unor scene biblice ce se petrec în oraşe, el se lasă condus de vignetele de epocă şi de stampele vremii cu sugestii baroce (în scenele de interior) şi perspectivă stîngace, naivă" (Ioan Mariş, 2003: 80). Multe dintre acestea prezintă elemente baroce, aşa cum este cazul scenei *Cina cea de Taină*, una dintre cele mai cunoscute miniaturi care descrie un interior a lui Picu Pătruţ. Imaginea camerei este una extinsă, iar masa la care se desfăşoară cina ocupă un spaţiu restrîns, privirea miniaturistului este centrată pe figurile apostolilor, avîndu-l în centru pe Iisus încadrat de Petru şi Ioan. S-a vorbit despre elementele decorative ale imaginii (coloane, draperii, candelabre cu mai multe braţe), care par a fi preluate din stampe de epocă din imaginarul barocului. Dar Picu Pătruţ nu se simţea în largul său în executarea unor asemenea imagini şi, de aceea, accentul şi atenţia privitorului cad pe protagoniştii reprezentării.

În scenele miniaturistului apare o alternanţă între siluetele care sînt într-o mişcare şi într-o efervescenţă plină de dinamism, scoţînd în evidenţă patosul şi trăirile interioare şi grupurile statice, formînd împreună contraste care creează echilibru şi unitate compoziţională.

Coloristica folosită este semnificativă prin puritatea nuanţelor alese: roşul pal, verdele deschis, albastrul abia perceptibil, tonuri de crem şi portocaliu, galben stins, ocru-brun, nimic nu frapează, nimic nu deranjează privirea. Strălucirea culorilor irumpe din alăturarea tonurilor clare şi luminoase. Pentru a sugera ideea nopţii, Picu Pătruţ apelează la fondul negru, iar pentru a reda luminozitatea, este utilizată o gamă de culori deschise şi foarte calde. Astfel de exemple sînt imaginile referitoare la visul lui Iacob (*Scara care o au văzut Iacob*), în care fondul întunecat al nopţii contrastează cu strălucirea venită prin fereastra de lumină care se deschide spre cer, sau imaginea iadului (*Iadul*), unde fundalul este reprezentat de hăul întunericului. Ancorat în tradiţia autohtonă, artistul dezvoltă noi acorduri şi ritmuri interioare, ajungînd la virtuţi cromatice personale. Interesant este faptul că fiecare culoare folosită de miniaturist era naturală, provenea din diverse plante pe care el însuşi la aduna şi apoi le transforma în nuanţele de care avea nevoie.

Pot fi receptate în reprezentările lui Picu Pătruţ şi anumite influenţe venite din iconografia creştină, din pictura murală (de la bisericile din Sălişte şi de la cele din împrejurimi), dar acestea nu sînt preponderente, ci emblema miniaturilor sale este detaşarea de retorica acestui cod al zugrăvelilor şi filtrarea prin propria simţire şi receptare a textului sacru. Îmbinările de elemente din diferite influenţe sînt asimilate într-o viziune proprie, cu puternice note de tradiţie locală.

El realizează adevărate transpuneri ale textelor sacre prin imagini, povestind prin miniaturile sale o întreagă istorie. Momente importante (Patimile Domnului,

BDD-A123 © 2011 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)

Naşterea) conţin mai multe compoziţii care se succed, pentru o prezentare sistematică şi o accentuare a importanţei evenimentelor.

Miniaturile lui Picu Pătruţ sînt un exemplu al forţei creatoare a ţăranului român, dezvăluind „personanţa unui subconştient colectiv ca marcă stilistică creatoare de mare cultură (cf. conceptului blagian al stilului)" (Ioan Mariş, 2003: 79).

Poetul Picu Pătruţ

Picu Pătruţ a realizat o vastă creaţie poetică (din păcate volumul total al operei sale poetice originale nu este cunoscut din cauza dispariţiei unor preţioase manuscrise), numite *viersuri sau verşuri,* închinate principalelor praznice ale bisericii. Tematica poeziei sale este, astfel, predominant biblică: transpuneri ale evenimentelor din *Vechiul Testament* şi *Noul Testament*, din scrierile hagiografice sau sărbătorile creştine cele mai importante. Majoritatea poemelor sale sînt puse pe muzică de însuşi autorul lor, care dă naştere la melodii de o reală frumuseţe.

Formaţia sa populară se întrevede şi în lirica sa. Ritmuri poetice de o rafinată muzicalitate sînt scrise în stil şi metru popular, cu versuri în majoritatea lor scurte. Totuşi, influenţe ale poeziei culte îşi fac simţită prezenţa în opera poetică a lui Picu Pătruţ, mai ales prin motive.

O plasticitate aparte o denotă imaginile de epos eroic care descriu chinurile pe care le-au înfruntat martirii din *Noul* sau *Vechiul Testament* în apărarea credinţei lor (se apelează la detalieri enumerative, semnificativul ieşind în prim plan): *Ţi s-au golit trupul tău/ Şi ai suferit toiage/ De la cei fără de leage/ Şi atîta de cumplit/ Sfîntul trup ţi s-au zdrobit/(...) Iar pămîntul se crunta/ De sîngele ce cura.* (*Ioan cel Nou de la Suceava*). Poemele lungi, închinate sfinţilor (*Viers al cuviosului Alexie, Sf. Mare Mucenic Procopie, Ioan de la Suceava, Sf. Mucenici Macavei*) sînt reprezentative pentru măiestria prin care autorul reuşea să dozeze desfăşurarea gradată a evenimentelor, dînd naştere la „piese surprinzător de bine echilibrate care în egală măsură constituie mostre pentru calităţile prozodice ale poeziei sale: folosirea topicii şi limbajului popular pentru redarea unor motive specifice, dezvoltate într-o atmosferă specifică" (Octavian O. Ghibu, Crişan I. Mircioiu, în Picu Pătruţ, 1985: 44).

Picu Pătruţ realizează, în poezie, o comparaţie între crearea lumii şi răsăritul soarelui, ca simbol al naşterii unei noi zile: *Cînd soarele izbăvit/ Şi luminos răsărit/ Din umbra orizonească/ Şi-ncepe să strălucească,/ Noaptea atunci o goneşte/ Întunericul fereşte/ Şi toate le luminează/ Cu luminoasa sa rază(...)/ Atunci arăţi faţă mie,/ Chipul zidirii dintîie,/ Atunci îmi zugrăveşti faţă,/ Pe cea dintîi dimineaţă.* (*Cîntarea lui Avel*). Întîia dimineaţă pare că se repetă la începutul fiecărei zile, cînd totul se trezeşte la viaţă şi trebuie să mulţumească Creatorului pentru acest dar. Mircea Muthu observa o caracteristică a liricii lui Picu Pătruţ, evidentă şi în versurile citate mai sus: „diftongările repetate, existente şi în interiorul viersului, care îndulcesc fraza lirică" (Mircea Muthu, 1996: 48).

Poetul a dorit să descrie şi Judecata de apoi, cînd sentimentul predominant este cel de înfricoşare, deoarece: *Şi morţii se vor scula/ Strîngîndu-se toţi, îndată,/ La groaznica judecată,/ Ca să primească toţi plată/ După fapta sa lucrată.* Procedeele

BDD-A123 © 2011 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)

de efect, anafora, simetriile sintactice, sînt folosite pentru întreținerea atmosferei dramatice. În continuare, apare îndemnul la umilință creştină, prezent în majoritatea versurilor poetului popular.

Nu puteam să nu-mi opresc atenția şi asupra creațiilor lui Picu Pătruț care se mai păstrează şi astăzi în Sălişte, fiiind transformate în obiceiuri. Voi aminti numai cele două poeme dramatice ale sale (deoarece acestea nu fac obiectul studiului meu), *Craii sau Irozii*, prezentat de copii în perioada sărbătorii Naşterii Domnului şi *obiceiul Mironosițelor*, care este realizat în săptămînile de după Învierea lui Hristos şi prezentat în bisericile din Sălişte şi din Mărginimea Sibiului. Voi ilustra însă mai detaliat un alt exemplu, şi anume *Viersul Floriilor,* cîntat în fiecare an cu ocazia acestei sărbători. *Viersul Floriilor* se remarcă printr-un melos deosebit, dar şi prin strofele sale (în număr de 13), create într-o limbă pură şi pline de învățăminte pentru fiecare om. Picu Pătruț descrie, în versuri, intrarea Domnului în Ierusalim, redînd, într-o manieră personală, sentimentele pe care fiecare om ar trebui să le trăiască în fața unei sărbători atît de mari. Dorința de unitate şi de credință (a se vedea refrenul *O, o , o, o fraților!*) este simbolizată în fiecare catren, caracterizat prin ritmul trohaic şi rimă împerecheată. Sălişteniі învață aceste versuri încă de mici şi, an de an, le cîntă cu aceeaşi plăcere cu care le cîntau şi în perioada copilăriei. În sîmbăta Floriilor, la Sălişte este păstrat un obicei foarte interesant, un moment al bucuriei şi al speranței. El are un dublu sens: simbolizează o renaştere a naturii (prin ramurile de salcie înverzite), dar are şi o simbolistică religioasă, ilustrînd, metaforic, întîmpinarea Domnului la intrarea în Ierusalim. Astfel, copiii, de la cele mai mici vîrste, se strîng în curtea şcolii şi pornesc, împreună cu preoții, prin sat, cîntînd *Viersul Floriilor*. Înainte de a pleca, toți merg pe luncă, de unde iau cît mai multe ramuri de sălcii. Pe drum, lor li se alătură o mulțime de săteni, îndreptîndu-se, cîntînd, spre Biserica Mare, biserica la care a fost crîsnic chiar Picu Pătruț. Acolo, participanții lasă cîteva crenguțe înmugurite, iar o parte este dusă la fiecare mormînt al familiei, la cimitir. Fără versurile şi melodiile lăsate de către Picu Pătruț, toate acestea nu ar fi fost posibile, el încercînd prin munca sa răspîndirea învățăturii moral-religioase şi a dragostei creştine.

Concluzii

Lucrarea de față punctează cîteva aspecte ale creației crîsnicului sălişteanu. Îmbinînd naivitatea cu geniul, opera lui Picu Pătruț este de o reală valoare: „Considerat în perspectiva timpului său şi, deopotrivă, a timpului care a trecut şi care nu numai că nu i-a ştirbit frumusețea mesajului, ci a sporit-o, luminîndu-i înțelesul, opera lui Picu Pătruț ni se înfățişează astăzi ca una dintre cele mai convigătoare mărturii despre vocația culturală şi artistică a satului românesc” (Vasile Drăguț, 1985: 31). Prin transpunerea într-o formă personală a textului biblic, el a reuşit să reliefeze maniera în care scrierile sacre eliberează, în fond, tocmai dorința de a istorisi în cuvînt şi culoare.

Personalitate complexă a secolului al XIX-lea, poet popular, miniaturist, cîntăreț, Picu Pătruț „a făruit un model de frumusețe umană, un model care merită să fie cunoscut şi prețuit ca atare, pentru că printr-însul se poate cunoaşte şi

BDD-A123 © 2011 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)

înțelege substanța cea mai nobilă şi cea mai adevărată a satului românesc şi a vocației sale de a se rosti întru perenitate" (Drăguț, 1985: 32). Cercetarea operei sale nu trebuie să înceteze, ci întreaga moştenire culturală a lui Picu Pătruț trebuie cunoscută şi studiată şi în continuare, pentru a descifra sensurile ei, ca sinteză a geniului popular românesc.

Bibliografie

Pătruț, Picu, *Miniaturi şi poezie*, Editura Arta grafică, Bucureşti, 1985

Drăguț, Vasile, *Picu Pătruț-miniaturistul,* în prefața la Picu Pătruț, *Miniaturi şi poezie,* Editura Arta grafică, Bucureşti, 1985

Eliade, Mircea, Imagini şi simboluri, Editura Humanitas, Bucureşti, 1994

Ghibu, Onisifor, Un reprezentant rustic al spiritualității româneşti de la mijlocul secolului al XIX-lea: Picu Pătruț din Sălişte, în „Artă şi tehnică grafică", nr.11, Bucureşti, 1940

Gramatopol, Mihai, *Artele miniaturale în antichitate*, Editura Meridiane, Bucureşti, 1991

Mariş, Ioan, *Picu Pătruț, poet şi miniaturist*, în „Transilvania", nr. 7, Sibiu, 2003

Muthu, Mircea, *Călcîiul lui Delacroix*, Editura Libra, Bucureşti, 1996

Popescu-Vălcea, Gheorghe, *Miniaturi româneşti. Miniatura şi ornamentul manuscriselor româneşti*, Editura Meridiane, Bucureşti, 1998

Quenot, Michel, *Învierea şi icoana,* Editura Christiana, Bucureşti, 1999

Stănişor, Ioan, *Prin Săliştea de altădată*, Editura Salgo, Sibiu, 2009

Ursan, Vasile, *Recitind din clasici*, Editura Techno Media, Sibiu, 2009

*** *Săliştea Sibiului, străveche vatră românească*, Întreprinderea Poligrafică Sibiu, Sibiu, 1990

BDD-A123 © 2011 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)

ANEXĂ:

VIERSUL FLORIILOR

Veniți cu toți dimpreună
Să-mpletim şi noi cunună,
De odrasle înverzite
Şi de stîlpări înflorite.
O, o, o, o, fraților!

Pe Iisus să-ntîmpinăm
Şi lui să ne închinăm
Şi ale noastre veşminte
Să le-aşternem înainte.
O, o, o, o, fraților!

Tot omul să i se-nchine
Că Iisus acuma vine
Pe asin încălecînd
Cu dreapta blagoslovind.
O, o, o, o, fraților!

Să-mplinească prorocia
Care-a scris-o Isaia.
Fetei Sionului scrie
Că-mpăratul va să vie.
O, o, o, o, fraților!

Veniți cu glas mîngîios
Să-l lăudăm pe Hristos
Cu glasul cocorilor
Şi al sugătorilor.
O, o, o, o, fraților!

Veniți cu toți să-l primim
Cei ce Sionul iubim
Asine negrăitoare
De Dumnezeu purtătoare.
O, o, o, o, fraților!

Osana dintru-nălțime
Este cuvîntat de bine
Sionul să i se-nchine
Că Iisus acuma vine.
O, o, o, o, fraților!

Sioane Ierusalime,
Iată că-mpăratul vine
Glăsuieşte întru sine
Osana dintru-nălțime.
O, o, o, o, fraților!

Venim şi noi să-l primim
Cei ce Sionul iubim
Că vine pe mînz şezînd
Împăratul mîntuind.
O, o, o, o, fraților!

Iisus vine cu blîndețe
Ca pe noi să ne învețe.
Pe asin se umileşte
Că mîndria n-o pofteşte.
O, o, o, o, fraților!

Muntele Sionului,
Biserica Domnului,
Muntele cu umbra deasă
O fecioară prea aleasă.
O, o, o, o, fraților!

Astăzi toate prăznuiesc
Şi pe Domnul preamăresc,
Strigă, tu, Ierusalime,
Osana dintru-nălțime.
O, o, o, o, fraților!

Şi de-acum pînă-n vecie
Mila Domnului să fie
La mulți ani cu sănătate
De Iisus să aveți parte!
O, o, o, o, fraților!

BDD-A123 © 2011 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:57:38 UTC)